

Ivan Canev

CSALÁDI ÜNNEP

Annyi gramofonos vigasság és tósztok után
miért duzzadt megint a szemed, mondd,

Malina?

És ez a könnyáradat, ez a sós zápor hová tart?
Akárhova jussanak is, soha nem adják vissza
ezt a napot, sem ragyogó egészségét
az összetört tükörnek. Holnap
repedezett hajnal fürkészi majd benne

magát, és

újabb napok, hetek suhannak el.

Semmi sem utolsó a világon – mégis mindig

veszítünk.

Elejtetted kezedből a boroskancsót, na és,

igyunk az

összes összetörött koccintásokra!

Jelentsen jót legalább e törés majd.

A látszólagos nyugalmat láthatatlan

erők feszítik.

Titkos gyökerecskék fogják, redőzik a földet,
az elfeledett csapások fekélye mind váratlanul

fakad föl,

s a sok kis földrengés minden pillanatban

ketté vág

házakat, házakat, kacagást, csókot.

Még az ártatlan játékok is széjjelesnek.

Egy kék léggömb durranással pukkan ki! –

és odavan, felrobbant a játék.

Te, mindenek anyja, hogyan is tudsz, mondd,

cserepekkal bajlódni minden áldott nap?

... De töröld meg szépen szemed, és nézd:

sorra előbújnak az élet repedésein

a várva várt, parányi tejfogak.

Utassy József fordítása